

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 147/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti J. B., K., zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 601/1997 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 601/1997 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 25 C 601/1997 konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. B. priznáva finančné zadostučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť J. B. trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. V. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. apríla 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. B., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 601/1997.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala neprimeranú dĺžku konania o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy, ktorou otec sťažovateľky previedol byt na odporcu. Konanie začalo návrhom sťažovateľky z 3. novembra 1997 a bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 601/1997. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza jednotlivé obdobia, v ktorých okresný súd nevykonával žiaden úkon, resp. vykonával úkony neefektívne. Spolu podľa nej prietahy na strane okresného súdu predstavujú viac ako osem rokov.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva:

„V zmysle nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 71/01 pri rozhodovaní o tom, či došlo vo veci k zbytočným prietahom v súdnom konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ústavný súd zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval (sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom konania pred Okresným súdom Košice I je vyslovenie neplatnosti právneho úkonu. Nejedná sa o právne zložitú vec. Skutkovo je možné hodnotiť vec ako zložitejšiu, vyžadujúcu si najmä posúdenie skutočností, na ktoré sú potrebné odborné znalosti.

2. Pokiaľ ide o správanie sa sťažovateľky ako účastníčky konania, ktoré je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažovateľka má za to, že ona žiadne prietahy v konaní nespôsobilá.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo v dôsledku nekonania súdu, pričom neexistovala zákonná prekážka, aby súd vo veci nekonal ako i jeho konaním, ktoré však nesmerovalo ku ukončeniu konania a odstráneniu jej právnej neistoty (tretie hodnotiace kritérium). Obdobia od 03. 11. 1997 (doručenie návrhu na začatie konania) do 11. 11. 1998 (výzva zaslaná odporcovi na vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania), od 24. 11. 1998 (odporca doručil vyjadrenie k návrhu na začatie konania) do 04. 11. 1999 (uskutočnilo sa prvé pojednávanie), od 03. 02. 2000 do 16. 11. 2000 (obdobie medzi dvoma pojednávaniami), od 22. 05. 2003 (MUDr. Juraj Gallo doručil súdu znalecký posudok) do 20. 01. 2005 (uskutočnilo sa pojednávanie), od 20. 01. 2005 do 25. 01. 2007 (obdobie medzi dvoma pojednávaniami), od 26. 06. 2007 (MUDr. Juraj S. Molnár doručil súdu znalecký posudok) do 10. 04. 2008 (uskutočnilo sa vo veci pojednávanie), od 03. 07. 2008 (pojednávanie odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania) do 22. 05. 2009 (uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania znaleckým ústavom), od 19. 08. 2009 (uznesenie o zrušení uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania znaleckým ústavom) doposiaľ, v ktorých súd nevykonal žiaden procesný úkon je potrebné hodnotiť ako prekážku na strane súdu (II. ÚS 68/01). Okresný súd Košice I nariadil z nepochopiteľných dôvodov

znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, napriek tomu, že v konaní už boli k dispozícii dva znalecké posudky znalcov určených súdom s rovnakým záverom, čím spôsobil ďalšie prieskumy v konaní, ktoré trvajú doposiaľ.“

Sťažovateľka po niekoľkých urgenciách o určenie termínu pojednávania podala 24. januára 2008 sťažnosť na prieskumy v konaní predsedovi okresného súdu. Predseda okresného súdu vo svojej odpovedi sp. zn. Spr. 7/08 z 18. februára 2008 k veci uviedol:

„Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a spisu 25C 601/97 so dospel k záveru, že právo účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov bolo postupom súdu porušené, a preto Vašu sťažnosť hodnotím ako dôvodnú.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Právo J. B., rod. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp.zn. 25C/601/1997 prikazuje konať bez zbytočných prieskumov.

3. J. B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15.000,- eur, ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 245,70 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne vedený v T. a. s. pobočka K., č. ú...“

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka skutočnosťou, že *„od rozhodnutia v konaní o vyslovení neplatnosti právneho úkonu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 25C/601/1997 je závislé rozhodnutie v konaní o určenie existencie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vedeného pod sp. zn. 25C/520/2000, ktoré je až do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 25C/601/1997, prerušené. Sťažovateľka tak už niekoľko rokov platí za služby spojené s užívaním bytu na J.*

ulici č. 11 v K., ktorý bol prevedený zmluvou, vyslovenia neplatnosti ktorej sa navrhovateľka domáha v konaní 25C/601/1997 napriek tomu, že do dnešného dňa sa nestala vlastníčkou tohto bytu a nemôže ho preto ani prenajímať. Tento stav v nej vyvoláva pocit krivdy a beznádeje. Nakoľko uvedené pocity vyvoláva svojou nečinnosťou orgán, ktorého úlohou je ochrana zákonnosti, spôsobuje to v sťažovateľke stratu dôvery k tomuto orgánu (ÚS 58/02).“.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 7/08 doručeným ústavnému súdu 13. mája 2010, v ktorom predseda tohto súdu uviedol jednotlivé úkony vykonané v danej veci a k samotnej sťažnosti uviedol:

„Po právnej stránke vec nie je náročná. Je však skutkovo veľmi zložitá. V konaní je potrebné zistiť, či otec žalobkyne, neb. Š. K., bol spôsobilý a schopný vnímať význam a následky svojho konania pri podpisovaní plnomocenstva na uzavretie kúpnej zmluvy na predaj nehnuteľnosti a na všetky úkony spojené s predajom nehnuteľnosti, pričom určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, spísanej na základe takéhoto plnomocenstva, je predmetom tohto konania. Preto súd pristúpil k rozsiahlemu dokazovaniu, ktoré sa mu nepodarilo do dnešného dňa ukončiť.

K predĺženiu tohto konania došlo čiastočne aj v dôsledku dvojnásobnej zmeny v osobe zákonného sudcu.“

Predseda okresného súdu ďalej požiadal o upustenie od ústneho prerokovania sťažnosti, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v liste doručenom ústavnému súdu 19. mája 2010 oznámila, že netrvajú na ústnom prerokovaní veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd zisťoval z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 25 C 601/1997 priebeh a stav konania. Konanie začalo 3. novembra 1997 návrhom sťažovateľky, prvostupňový súd konal 11. novembra 1998, keď zaslal žalovanému žalobu na vyjadrenie, teda až po roku od podania návrhu. Vyjadrenie žalovaného bolo okresnému súdu doručené 24. novembra 1998. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 4. novembra 1999, teda až po ďalšom roku konania vo veci. Druhé pojednávanie nariadené na 3. február 2000 bolo odročené pre neprítomnosť žalovaného. Vo veci sa ďalej pojednávalo 16. novembra 2000. V období od 8. februára 2001 do 19. marca 2002 sa uskutočnilo päť pojednávaní, z ktorých boli dve odročené pre neprítomnosť právnej zástupkyne žalovaného a svedkýň. Ďalšie pojednávanie sa realizovalo 19. septembra 2002.

Uznesením z 2. decembra 2002 (až po viac ako piatich rokoch od začatia konania) nariadil okresný súd znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, z odvetvia internej medicíny. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 22. mája 2003. Po expedovaní znaleckých posudkov, urgencii vyjadrenia k nemu a rozhodnutí o znalečnom okresný súd vo veci určil termín pojednávania na 25. november 2004, ktoré bolo odročené pre účasť sudkyne na školení. Vo veci sa napokon pojednávalo až 20. januára 2005.

Z dôvodu prerozdelenia spisov na okresnom súde bola vec 1. decembra 2005 pridelená inému zákonnému sudcovi a 16. decembra 2005 opäť prerozdelená a vrátená späť pôvodnej zákonnej sudkyňi. Pojednávanie nariadené na 16. november 2006 bolo odročené z dôvodu účasti sudkyne na školení a vo veci sa pojednávalo až 25. januára 2007, keď bolo pojednávanie odročené na účely nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. Okresný súd ho nariadil uznesením z 24. apríla 2007. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 26. júna 2007.

Okresnému súdu bola 24. januára 2008 doručená sťažnosť žalobkyne na prietahy v konaní, ktorú predseda okresného súdu uznal ako dôvodnú a listom z 18. februára 2008 písomne upozornil sudkyňu konajúcu vo veci na prietahy v konaní a prikázal jej vo veci konať efektívne a bez zbytočných prietahov. Po ďalšom odročenom pojednávaní (10. apríla 2008) a zrušenom termíne (15. mája 2008) sa zatiaľ ostatné pojednávanie konalo 3. júla 2008. Okresný súd toto pojednávanie odročil na neurčito pre účely nariadenia kontrolného

znaleckého dokazovania znaleckým ústavom. Po nariadení znaleckého dokazovania uznesením z 22. mája 2009 a po zistení, že znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou z príslušného odboru nie je možné, bolo uznesením z 23. marca 2010 nariadené ďalšie kontrolné znalecké dokazovanie znalkyňou z odboru zdravotníctva a farmácie, z odvetvia psychiatrie.

Ústavný súd konštatuje, že v konaní sp. zn. 25 C 601/1997 vec nie je právoplatne ukončená ani po takmer trinástich rokoch od podania návrhu na začatie konania a vec sa od začiatku nachádza v štádiu prvostupňového konania. Výraznejšie obdobia nečinnosti, resp. neefektívneho konania sa v posudzovanej veci vyskytli od 3. novembra 1997 do 11. novembra 1998, od 24. novembra 1998 do 4. novembra 1999, od 3. februára 2000 do 16. novembra 2000, od 19. marca 2002 do 19. septembra 2002, od 22. mája 2003 do 2. apríla 2004, od 2. apríla 2004 do 25. novembra 2004, od 20. januára 2005 do 16. novembra 2006, od 9. augusta 2007 do 10. apríla 2008, od 3. júla 2008 do 22. mája 2009, čo celkovo predstavuje obdobie nečinnosti viac ako 9 rokov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov, v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prejednanie ich veci v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodnutie o neplatnosti právneho úkonu. Po právnej stránke vec nie je náročná. Konanie je však skutkovo náročnejšie na dokazovanie z dôvodu ťažkostí spätného posudzovania zdravotného stavu v čase vykonania právneho úkonu.

Ďalším kritériom, ktoré ústavný súd posudzoval, bolo správanie účastníkov konania. Ústavný súd zistil, že okresný súd odročoval konanie kvôli neúčasti účastníkov dvakrát, raz kvôli neúčasti žalovaného a raz kvôli ospravedlnenej neúčasti jeho právnej zástupkyne. Celkovo ústavný súd konštatuje, že dĺžka konania nie je vyvolaná správaním sťažovateľky.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a tiež § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pokiaľ ide o hodnotenie postupu súdu, v posudzovanom prípade sa v konaní na okresnom súde vyskytlo viacero období nečinnosti rôznej dĺžky, tak ako to je konštatované v časti II tohto nálezu. V čase rozhodovania ústavného súdu nebolo posudzované konanie právoplatne skončené ani po takmer trinástich rokoch.

Pri posudzovaní efektívnosti konania súdu vzal ústavný súd do úvahy aj § 117 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého je sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Existenciu zbytočných prietahov v konaní, resp. narušenie plynulosti súdneho konania uznal aj predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľky.

Celkovo ústavný súd posúdil dĺžku konania na prvostupňovom súde ako neprimerane dlhú a konštatuje, že všeobecný súd neposkytol sťažovateľke v konaní sp. zn. 25 C 601/1997 rýchlu a účinnú ochranu jej práv podľa § 6 a § 100 ods. 1 OSP, a preto ústavný súd rozhodol, že okresný súd v tomto konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo veci samej (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 15 000 €, čo odôvodnila pretrvávajúcim stavom právnej neistoty.

Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky, prikázal okresnému súdu, ktorý jej základné právo porušil, vo veci konať a na dovŕšenie nápravy porušenia základného práva priznal sťažovateľke po zohľadnení všetkých okolností prípadu aj primerané finančné zadost'učinenie v sume 4 000 € (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právna zástupkyňa sťažovateľky si podaním z 19. mája 2010 uplatnila nárok na náhradu trov konania v sume 254,88 € za dva úkony právnej služby (za prevzatie a prípravu

zastúpenia a za podanú ústavnú sťažnosť) v sume 120,23 € za jeden úkon právnej služby a režijný paušál 2 x 7,21 €. Ústavný súd vyčíslil trovy konania za úkony právnej služby, ktoré boli vykonané v roku 2009, sumou 254,88 € (vypočítanou zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2009 v sume 721,40 €), a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, t. j. 2-krát po 120,23 € a 2-krát po 7,21 € za režijný paušál (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2010